

Redacció i Administració:
Carrer de la Pau, 11. Tel. 1401-2
Tallers i Impremes:
Carrer de la Pau, 11. Tel. 1401-2
Barceloneta, núm. 11 i 13. Tel. 1401-2

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

EDICIÓ DIÀRIA

Període: 1 any. Preu: 10 cèntims.
Període: 6 mesos. Preu: 5 cèntims.
Període: 3 mesos. Preu: 3 cèntims.
Període: 1 mes. Preu: 1 cèntim.

LA PUBLICITAT

ANY XLVI.—NÚM. 15.826.—PREU: 10 CÈNTIMS.

BARCELONA, DIMECRES, 18 DE SETEMBRE DE 1934.

EL TRESOR OBLIDAT

Des del segle passat, la renovellada cultura catalana torna a florir en una sèrie d'obres. Fins avui, aquesta florida no ha estat molt intensa en les branques política i doctrinal. Però posem ja un conjunt important de llibres i treballs relatius a aquesta matèria.

I sovint comprovem que els catalans mateixos tenim mig oblidada, si no oblidada del tot, aquesta producció. Els nostres escriptors, els nostres periodistes, els nostres oradors, els nostres conferenciants, citen ben poques vegades els autors propis. I és que no hi ha, en la gran majoria dels casos, el costum de llegir-los i de rellegir-los de tant en tant.

Una cultura, per ésser viva i vigorosa, ha d'estar nodrida de la saba del pensament propi. Un llibre, un assaig, un discurs d'orientacions o de crítica, quan tenen una vàlua positiva, han d'adquirir una actualitat permanent. Almenys han de durar en la memòria dels homes d'ofici intel·lectual. Les idees no són flor d'un dia. No hem d'arregar-les al cap de pocs mesos o pocs dies d'haver estat emeses. Només una cultura exuberant pot permetre's aquest luxe, pot lluirar-se a aquesta mena de folia pròdiga de deixar marcir les idees del seu jardí espiritual tan bon punt les ha tastades. I àdhuc en un poble de cultura molt rica, aquest procedir acabaria per estroncar-li la deu del pensament.

Jove és encara la nostra cultura moderna. Jove, i una mica dèbil per efecte de les circumstàncies parcialment adverses en què ha de descabellar-se. Però té ja un tresor aplegat, i té, sobre tot, altes esperances i nobles ambicions legítimes. La cultura és un tresor comunal de la humanitat al qual tots els pobles han d'aportar la seva contribució generosa. I la primera condició per donar a aquesta contribució un rendiment elevat, és que cada poble es conegui a si mateix i tingui el sentit de la solidaritat cultural de la seva nissaga.

Nosaltres voldríem que la producció intel·lectual catalana dels últims decenniis fos ben coneguda i ben assimilada pels nostres escriptors i els polítics d'avui. Les obres de Valentí Almirall, de Torres i Bages, de Prat de la Riba, de Duran i Vinyola, i d'altres, i un considerable nombre d'estudis, assaigs i articles escampats en revistes i periòdics, formen els primers carres de l'edifici de la intel·ligència catalana dels nostres dies. Llegint i rellegint aquests escrits, portaríem dins de nosaltres aquest tresor, i seria un nodriment excel·lentíssim que, junt amb el moviment d'altres cultures, faria més ric i més català el nostre esperit.

En les llibreries o en els simples prestatges dels cataïans, posaríem agrupats i en un lloc de cordial i visual preferència, els volums que formen el tresor inicial de la moderna cultura de Catalunya. I així les citacions i referències a aquestes obres apareixerien naturalment i abundantment en els treballs dels nostres escriptors i en els discursos dels nostres conferenciants i els nostres polítics. Aquest pa de casa nodriria eficaçment el nostre esperit.

La Política

EL "C. A." DE PRAT DE LLIBREGAT ES DISSOL.

El "Centre Autonomista" de Prat de Llibregat, compost de 450 socis, celebrà la Junta general extraordinària, a la qual assistiren més de 300 socis, i acordà, per unanimitat, dissoldre el "Centre".

EL BALANÇ D'UN ANY

Alguns diaris de Madrid, amb ocasió del cap d'any del "pronunciamiento", han dedicat edicions a fer el balanç de l'actuació del Directori.

Aquí alguns fragments del que han de dir el S i el C.

De El Sol:

"Todo Gobierno sienta su obra sobre el supuesto de que ha de permanecer siempre en el Poder; pero nuestro Directorio tenía que gobernar conspirando su propia desaparición, dejando a su vez todo proyecto completamente trascendente para su sucesor. Por eso, augurábamos una rápida transición, que el propio Directorio no podía hacer en sus primeros tiempos. Si admitimos — digamos entonces — que esta sea una situación definitiva no admitimos que subsista un día más de lo necesario, y tenemos, como grave peligro, que los militares, gobernantes por voluntad o necesidad, se encuentren empujados en una aventura política demasiado prolongada. La misión del Directorio, como se menciona, era bien simple y se seguía efectuando pero creamos que se ha dejado pasar a una ampliación excesiva de la finalidad primera y esencial que se propuso, y que había merecido una atención bastante general."

De los quereamos tocar otros extremos del balance, en el cual habéis de entrar la ley Municipal, que está en la Gaceta como es un libro de Derecho administrativo.

No basta con preguntar, al cabo del año, por las dos cuestiones citadas: ¿Existe todavía un problema importante de Marruecos? ¿Existe ya un nuevo sistema de política, sucesor de este régimen transitorio?"

De El Sol:

"De la situación que mediante aquel generoso sacrificio quedó constituida — con carácter provisional y por el breve plazo en que se había de requerir a la nación para que ofreciera los hombres rectos, sabios, laboriosos y probos que debían gobernarla, no nos es permitido todavía formular ningún juicio. El Directorio, con todos los eficaces recursos acumulados entonces en pro de la nación sin precedente — suspensión de garantías y derechos individuales, es-

L'EUROPA CENTRAL EL BOSCH SENSE MISTERI

Lucerna, setembre.

Lucerna és potser la ciutat de Suïssa més ben trobada i més construïda per al turisme internacional. La carretera de Berna a Lucerna passa pel cor de Suïssa. Per a no molestar ningú, no es troba tot al llarg de la carretera cap cementiri. En canvi hi ha un funicular a cada muntanya i un hotel davant de cada cop de vista. L'ordre i la reglamentació són portades fins a un grau obsessiu. Sentíu que teniu la vida assegurada i que per mica mica de salut que tingueu, faríeu en aquest recó de món més anys dels que us portquen. L'oxigen és de la millor marca.

Davant de Lucerna hi ha un llac ideal. Els ànecs volen i fan ximpleries a sobre l'aigua. Quin animal més divertit, un ànec! De la barana del pont vell de Lucerna els veiem jugar, torçar-se i penjar-se les plomes amb el bec. De totes les formes de la baduraeria, aquesta del pont vell és de les més entretingudes. A Lucerna tot hom bada un xic, i aquesta és una ciutat d'esquena-dreta. La gent contempla les entrades i sortides dels vapors del llac, els ocells i els ànecs. La ciutat no fa soroll ni té moviment. De les enormes muntanyes veïnes baixa una gran pau. Els pescadors de canya semblen estàtues i els porters dels grans hotels mantenen una rigidesa magnífica. A la nit la gent es passeja sense fer soroll sota els arbres davant del llac. Al capdavant del passeig un senyor de levita ha instal·lat el seu telescopi portàtil i fa pagar deu cèntims de mirar les estrelles, i quinze de mirar la lluna. A les onze no es veu una ànima anillo.

No hi ha més solució que refugiar-se a l'hotel a sentir el concert pretenciós i llegir el diari. A la sala hi ha uns quants senyors anglesos i uns alemanys vestits i enramats, plens de joies. Els anglesos miren de cua d'ull, tímids i mufats. Els alemanys han pres possessió de l'hotel, fan locar cançons franceses, tot els va petit i fan rondes de conyac. Els homes tenen un tacte humil i les dones una mirada viva i llampant, i una carn mofida i coada. Aiguem tota aquella preparació una estona, i després demanem permís al porter, ple de galons i estrelles, per anar a dormir. Ens el dona i no ens hi pensa ni un moment més.

Hem sortit de bon matí, can al Tirol austríac. Hem travessat, després de seguir la vall de Zurich una bona estona, l'indret de Suïssa més típic, més alt i més trist: el cantó de Saint-Gall. La vall de Zurich és grassa i verda i no té res a veure amb el turisme; és industrial i comercial. La vall està solcada de conduccions elèctriques, de línies telefòniques, de païls i de xemeneies. De seguida que l'aigua té una mica de desnivell, cau dins l'embrocació d'una turbina. Després, pel llac de Wallenstadt, d'un pintoresc malencònic enorme, s'entra al cantó de Saint-Gall. El cantó és abrupte, religiós i fèrtil. Hem travessat el cantó un diumenge. Al matí, hem trobat la gent que venia de missa; a la tarda, a la carretera, colles d'homes anaven a tirar al blanc. A cada camp hi ha un Crist elavat en creu, torçat i sanguinolent. La Verge és pintada a les parets exteriors de moltes cases. El país és d'una tristesa napoladrada. A mesura que la terra es va alçant i augmenta la vegetació alpina, s'aventegen els riusquers de mel. L'aire es torna fi i els boscos d'arbres espinosos fan una remor profunda i baixa que sembla venir de les entranyes de la terra. És un bosc que justifica totes les mitologies nòrdiques, tots els contes de la vora del foc, les posicions més místiques i empurquides.

Avui els boscos de Saint-Gall i dels Grisons ens han fet pensar en Chesterton. Chesterton és potser l'home que ha escrit en un dels seus llibres de la guerra, la plana més profunda sobre el germanisme. Chesterton no accepta, naturalment, els termes de la teoria que hom anomena dels dos Alemanys: la de Goethe, Schiller, Beethoven, etc., i l'Alemanya de l'esperit de Postdam. Segons Chesterton, hi ha per contra el bon germanisme, que és el que prové del bosc i de l'estat d'esperit de l'home que viu dins o a la vora del bosc germanic i el germanisme de la cultura i de la civilització, que és el nefast. El primer que hom troba, sobretot en les rondalles i en els contes de la vora del foc, forma la substància, la medulla de l'esperit gòtic, és l'extraordinària Alemanya medieval dels oficis, la mitologia, la dignitat i la pau fabulosa, és a dir, de l'Alemanya de la llibertat. El segon és el sintètic germanisme de la crítica de la raó pura, de l'electricitat i la margarina, dels professors i els banquers, de la guerra i la casernització de la vida. El bosc és la creació sentimental del primer germanisme; la ciutat és la creació del germanisme d'avui. El bosc imprèn de misteri de nesciència i de religiositat i de fàciles truculents i inofensius l'antiga Alemanya; la ciutat ha creat l'automatisme, la immobilitat i la golfateria de l'Alemanya d'avui. És per això que Chesterton es vendria la filosofia, la literatura, la ciència, el progrés i la música alemanya per un conte de criatures de l'Alemanya antiga, patètica, una mica mallosa, enjagada.

L'observació no solament em sembla profunda, sinó que estic segur que les persones que han fet la capbussada en el germanisme, l'han de trobar variable. Ho intuïm.

L'alemany ha anat rodant

tota la tarda i a l'horari de berenar hem tingut una. Ens hem aturat davant d'una casa bastida a la llinda d'un bosc negre d'arbres enormes. Hem demanat alguna cosa per menjar. Ens han portat un te amb llimona i dolços falsificats. Hem demanat si tenien mel i ens han dit que l'exportaven tota a Amèrica. Hem demanat mel i ens han donat llet de pat. Hem demanat per veure la llar i ens han ensenyat una estufa.

El bosc ens ha calgut de la consideració.

Josep Pla

D'ITALIA A Roma els feixistes fan destroces i a Nàpols Mussolini fa un discurs per reforçar la disciplina

Roma, 17.—Anit passada els feixistes van assaltar l'estatge social del partit maximalista situat en un carrer del centre de Roma, deixant-lo completament destruït.

Una temptativa d'assalt, que ha estat realitzada contra el Gran Orient, ha pogut ésser evitada per la policia.—Havas.

Nàpols, 17.—S'ha inaugurat la Fira de Mostres amb l'assistència del senyor Mussolini.

L'alcalde ha remès al cap del Govern un permigi nomenant-lo ciutadà de Nàpols.

El senyor Mussolini ha pronunciat un discurs, en el qual, després de donar les gràcies a la ciutat per haver-lo nomenat fill adoptiu, ha dit:

"No volem que tots els italians pensin com nosaltres, però no permetrem que es violi la realitat dels fets portats a cap pels feixistes."

A continuació el president ha passat revista a l'obra del feixisme des del Poder, i ha dit que el feixisme s'havia proposat tornar la pau interior a Itàlia.

Ha acabat demanant a la multitud que l'escoltava, que jurés servir fidelment la pàtria.

La multitud ha prestat jurament i ha aclamat amb entusiasme el cap del Govern.—Havas.

La situació política

L'assassinat d'un diputat feixista, a les deu del matí, en un tramvia, davant d'un mercat popular molt animat en aquesta hora, demostra que a Roma, com arreu d'Itàlia, la sobreexcitació dels esperits és igual a la indiferència davant de les lleis i de llurs sancions. Les violències se succeïxen, però ja ningú no s'estranya de res.

L'assassí és, segons diuen, un desequilibrat, un alcohòlic, que no està inserit a cap partit, i que sembla que no ha obert a cap mobilitat política. El però, ha declarat que havia volgut venjar Matteotti. La víctima, Armando Casali, és un diputat originari de Roma. Després d'haver militat en els rangs del partit republicà s'inscrivi en el feixisme i s'ocupava bastant activament de les organitzacions sindicals creades a instigació del Govern, però guardava en tots els seus escrits una relativa mesura. No predicava ni practicava la violència.

El 13, una colla de feixistes saquejà les oficines de la *Voce Repubblicana*; una altra colla intentà penetrar als locals del *Giornale d'Italia*; la policia, però, li ho impedí. Incidents més greus tingueren lloc a Milà: un cercle republicà fou envaït, les oficines de la *Giustizia* foren devastades; el *Corriere della Sera* ha sofert nous assalts; pels carrers, ardit i feixistes es bastonaren i revolterizaren. Hom assenyala manifestacions més o menys violentes a Torí, a Gènova, a Florència i a Bolonya. A Polínia, els feixistes han envaït i saquejat els locals d'una llogia. Sembla que en previsió de noves pertorbacions el ministre de l'Interior ha fet prendre mesures molt serioses. El desplegament de forces militars i de policia recorda les diades de juny.

L'assassinat del diputat Casali ha rellugat a segon pla de l'actualitat un escàndol de Borsa tot just descobert. A darrers de la setmana passada una baixa molt forta s'havia produït sobre els fons d'Estat italians i sobre els principals valors bancaris i industrials. Hom atribuïa de moment a una maniobra concertada entre financers de Roma i de Torí per a fins especulatiu, altres diuen per a fins polítics. El director del Banc, Max Bondi, a Roma, fou detingut i sotmès a un interrogatori de quatre hores. Són en presència de maniobres delictives, o bé cal veure en aquesta detenció i en els registres operats a Roma i Nàpols d'un malestar financer general i profund? Totes dues tesis tenen a Roma llurs partidaris.

Cada vegada més es revelen en tots els aspectes els greus inconvenients del règim dictatorial que substitueix l'arbitrari, el control, l'acció directa a la legalitat i el caprici personal a la voluntat popular.

LES RESPONSABILITATS DE LA GUERRA LA JUSTIFICACIÓ DE LA TESI ALEMANYA

Deu anys després de la guerra es planteja de nou amb una agudesa extraordinària la qüestió de les responsabilitats. Certs francesos s'inclinen a creure que aquesta qüestió es resolgué el dia que Alemanya signa el Tractat de Versalles. En efecte, l'article 231 del Tractat de Versalles diu:

"... Alemanya reconeix la responsabilitat d'Alemanya i els seus aliats, en ésser causa de totes les pèrdues i danys que han sofert els Govern aliats i associats i llurs súbdits com a conseqüència de la guerra imposada damunt d'ells per l'agressió d'Alemanya i els seus aliats."

Aparentment, la qüestió no es pot tornar a posar, perquè Alemanya ja féu la seva confessió. Però cal sospesar el valor d'una declaració feta amb la pistola damunt el pit, sota l'amenaça de la fam i la destrucció. El problema de les responsabilitats de la guerra és un problema científic, exactament com és una qüestió científica la de saber si la terra dona voltes en torn del sol. Volem que la declaració d'Alemanya clogui la discussió de les responsabilitats de la guerra és com voler que la suposada declaració de Galil·lei sota l'amenaça del turment hagués clogut la discussió sobre si la terra volta.

La declaració d'Alemanya, des del punt d'albir històric — i no n'hi ha d'altre — no té cap valor. No té sentit exigir d'un Estat vençut que es declari culpable de la guerra i voler que aquesta declaració doni fe pels segles dels segles. La discussió es tornarà a obrir el dia que qualsevol historiador o qualsevol Estat la torpi a plantejar.

"E per si muove", diu Galil·lei, i la discussió està oberta altre cop. **La llaunet, no soc culpable**, diu Alemanya, i el problema es torna a plantejar.

El Govern alemany féu el 29 d'agost passat la declaració solenne, que reblava la responsabilitat de la guerra que hom li atribuïa en l'article abans esmentat del Tractat de Versalles. Actualment es discuteix si es comunicarà aquesta decisió a les potències aliades.

Hom pot discutir si aquesta declaració és oportuna o no. Els anglesos diuen que és inoportuna des del punt d'albir dels interessos mateixos d'Alemanya. (Es la manera de dir, en anglès, que és inoportuna des del punt d'albir dels interessos d'Anglaterra). El que no es pot discutir és la legitimitat, per part d'Alemanya o per part de qualsevol Estat o de qualsevol particular, de la reproducció del problema.

—Aleshores — em direu —, si un Estat té dret a rebutjar demà el que ha signat avui, un Tractat no serà respectable més que mentre sigui avantatjós per a l'Estat que l'ha de complir.

I jo respondré que, evidentment, crec que els Estats tenen l'obligació de complir allò que en els Tractats han ofert, àdhuc, en certs casos, si hi han ofert per força. Entre particulars un contracte no és vàlid si una de les parts ha donat el seu consentiment per força, per la simple raó que l'ús de la força per obtenir el consentiment és fora de la legalitat. I no es pot reclamar l'auxili de la llei per un fet basat en una il·legalitat. Però entre Estats, l'ús de la força en la guerra és legal, i un Tractat de pau, per exemple, és un Tractat sempre obligat per força. Estan l'Estat vencedor dins de la legalitat, en el moment de proposar-se la pau, resten a l'Estat vençut dues possibilitats: o bé accepta els termes que el vencedor imposa, o bé continua la guerra. Un cop acceptades les condicions del vencedor i signat el Tractat de pau, aquest s'ha de complir. Ara, no té cap sentit demanar a l'Estat vençut que confessi ésser el culpable de la guerra, i voler que aquesta confessió sigui considerada tot temps com una veritat. La veritat dels fets no depèn de l'opinió obtinguda més o menys violentament dels vents. L'Estat vençut no pot donar al vencedor la veritat d'uns fets, com no li pot donar la llum en un cove. Ni una cosa ni l'altra no demanen d'ell. Manys encara li pot donar a veritat que la llum en un cove: car com diuen amb gran profunditat els filòsofs, la llum és una impossibilitat física, men-

tre que la primera és una impossibilitat metafísica.

Mes encara: és grotesc demanar l'opinió d'un Estat sobre la veritat o falsedat d'uns fets per la poderosa raó que els Estats no coneixen; són els individus que coneixen per ells. Si jo vull saber quan hi haurà un eclips de sol, ho aniré a preguntar a un astrònom o a una tiradora de cartes, segons la cultura o els gustos, però no demanaré una declaració a Alemanya o a Anglaterra.

En fi, crec que hom pot demanar la legitimitat, el compliment de totes les clausules d'un Tractat que ofereixen una actuació en un determinat sentit d'uns dels contractants, però hom no pot demanar el reconeixement de clausules que en cap sentit poden ligar el contractant, per la raó simple que és directament absurd haver-les-hi fetes signar.

—Ja entenc — em dirà algú —, vos creieu que Alemanya ha de pagar les reparacions i complir tots els extrems del Tractat, però pot negar que ella sigui culpable de la guerra. Així la discussió de les responsabilitats no té cap conseqüència pràctica, perquè no altera cap article del Tractat pel qual Alemanya s'hagi compromesa a fer quelcom. La discussió és purament platònica. Dubto que Alemanya hagués plantejat la qüestió si cregués el mateix que vos.

—No, no és així. Seria així si el Tractat de Versalles fos com els altres Tractats: si fos dependent del seu compliment exclusivament de la signatura dels contractants. Però el Tractat de Versalles, en lletres i en essència, depèn en gran part de la qüestió de la responsabilitat per la guerra. No és perquè ha signat, que Alemanya ha de pagar, sinó perquè s'ha fet culpable de provocar la guerra. Així és el que es desprèn del conjunt del Tractat, i especialment de la part vuitena, que tracta de reparacions. El deure de satisfer les reparacions està condicionat, doncs, en part almenys, al fet de la culpabilitat de la guerra. I la responsabilitat alemanya a la guerra és cosa oberta en tot temps a discutir.

Fins aquí, la nostra tesi és la tesi alemanya que, altrament, està d'acord amb la tesi dels escriptors independents de tots els països. El problema és ara: hi ha cap probabilitat que una renovació de la discussió pugui alguna responsabilitat d'Alemanya? Aquesta és una qüestió en la qual estem més d'acord amb la tesi francesa, i de la qual parlarem en un altre article.

Joan Crexells

GRAN BREITANYA

El Parlament britànic i la qüestió d'Irlanda

Londres, 17.—La votació de la llei que permet al Govern anglès nomenar un delegat del Ulster per a la designació de la frontera a Irlanda, serà cosa d'uns vint dies.

El Govern es proposa, després, ajornar l'obertura del Parlament fins el 28 d'octubre.—Havas.

La propera entrevista entre Zaglul i Macdonald

Londres, 17.—El senyor Macdonald tornarà avui, a la nit, a aquesta capital, on haurà d'entrevistar-se amb Zaglul Pasha sobre les dificultats existents en l'actualitat entre Anglaterra i Egipte a conseqüència dels recents succeïments.—Havas.

La si Europa

La Societat de les Nacions continua la seva labor. El Comitè dels dotze ha acabat els seus treballs, quedant recollits de manera general totes les qüestions relatives a sancions i acords particulars, segons la tesi franco-britànica.

El senyor Benes ha declarat que havia quedat rosolita la qüestió de l'arbitratge. I estipulant que l'agressor haurà de pagar reparacions per danys i despeses de guerra.

També ha acabat els seus treballs la Comissió que estudia la convocatòria de la Conferència del desarmament.

La delegació turca ha demanat que la Societat de les Nacions intervingui en la qüestió de Mossul.

BORSA, MATI				BORSA, NIT				Divises estrangeres				BORSA DE MADRID				BORSA DE PARIS				CANVI DE L'OR				MERCAT DE COTONS																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																															
Obra	Antr.	Baix	Tanca	Obra	Antr.	Baix	Tanca																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																

La crisi de l'Ajuntament

PRESA DE POSSESSIO DEL BARO DE VIVER. ELS CINC TÍNENTS D'ALCALDE NOMENATS PEL GOVERNADOR. LA DIMISSIO DEL SENYOR ZAMORA.

Ahí al migdia tingué lloc la cerimònia de prendre possessió de l'Alcaldia de Barcelona, el senyor baró de Viver.

En sortir del Palau de la Generalitat fou acompanyat amb una cordialitat tan efusiva, que feia temer, acompanyant-lo fins a la porta el senyor Sala i tots els consellers.

Travessà la Plaça de Sant Jaume al costat del diputat senyor Robert, el senyor Martí Ventosa i del senyor Garriga, i de seguida arribà a la casa del davant, on era esperat pels regidors amb els braços oberts.

Al despatx de l'Alcaldia esperaven l'heraldista el senyor Ponsà, el secretari, senyor Planas; diversos regidors i altres funcionaris municipals.

El senyor Ponsà, una mica emocionat, liurà la vara al baró de Viver, i de seguida començà la presentació dels altres funcionaris de la casa, cosa que no acabà de fer-se perquè el nou alcalde digué que no calia, ja que tots els coneixia bé.

Els retratistes de la premsa gràfica, com de costum, després de l'acte de la presa de possessió, després de felicitar al baró de Viver, li manifestà que venia del Govern civil on havia anat a presentar la dimissió del seu càrrec de regidor.

El baró de Viver ens digué després que havia intentat convèncer-lo que retirés la dimissió, però no ho aconseguí.

L'alcalde nou, els regidors i tots els funcionaris, acompanyaren el senyor Ponsà fins a l'escala.

LA DIMISSIO DEL SR. ZAMORA

El senyor Zamora, parlant amb els periodistes, ens confirmà la seva dimissió de tinent d'alcalde i de regidor, amb caràcter irrevocable.

—No ho puc dir. Jo els prego que no m'ho preguntin. Sóc militar disciplinat i mai no m'ha agradat dir mentides.

PARLANT AMB EL BARO DE VIVER

Acabada la cerimònia de la presa de possessió, el baró de Viver rebé els periodistes a la sala de conferències.

Començà dient-nos que no podia fer manifestacions respecte dels punts del seu programa a desenvolupar, per tal com abans li calia orientar-se. No puc dir res sense consultar amb els tinentes d'alcalde que ha de nomenar el governador.

—Si és el millor sistema per evitar discrepàncies. Jo he remès al governador una llista amb dotze o onze noms de persones de la meua confiança i ell farà la tria.

—El governador ha nomenat ja els cinc tinentes d'alcalde dimissos. És a dir, quatre que ja n'havia i la del senyor Zamora.

—Així el governador ja sabia la dimissió del senyor Zamora?

—Sí, contestà el baró de Viver.

—De cap manera. Només farà aquesta dimissió. El senyor Ponsà no deixarà la seva tinença i per tant seguirà col·laborant amb nosaltres amb el seu bon enteniment.

—Se m'han atribuït manifestacions que no he fet. No facin cas de rumors i famoses. Jo no he de fer d'estructura. El que sí que asseguro és que una manera absoluta és que dintre el Consell no toleraré parlar amb desconsideracions ni erupcions de cap mena. Hem de treballar tots amb un mateix cord pel bé de la ciutat.

Jo espero que vostès, que representen diàries de diferents idees polítiques, ens ajudaran en aquesta tasca, inspirant-se en aquest esperit de ciutadania.

Acabà saludant els periodistes afectuosament i oferint-se per informar-los sempre que vulguin a les hores de l'Alcaldia, i dient que els rebria a la una i a les set del vespre.

ELS CINC TÍNENTS D'ALCALDE NOMENATS AHIR PEL GOVERNADOR CIVIL

La llista dels nous tinentes d'alcalde facilitada ahir pel governador és la següent:

Segona tinença: senyor Rafael del Rio i del Val.

Quarta, senyor Joaquín Damians Gali, Viver, senyor Joaquín Llansó i Figueras.

Novena, senyor Celestí Ramon Falcó, Desena, senyor Francesc de P. Nebot.

Un periodista preguntà al general Llorens per què els nomenaments no els havia fet el ple, a la qual pregunta contestà el governador dient que s'havia atorgat al que després l'Estatut Municipal vigent, que diu en la disposició final que mentre no es facin eleccions els governadors entendran en la constitució dels Ajuntaments.

NO S'HA DE FER CAS DELS RUMORS

Segons ens figurà el baró de Viver, en rebre ahir al vespre, no s'ha de fer cas dels rumors que corren tot sovint respecte dels conflictes municipals.

Ja ho faríem això de no fer cas de les coses que es xisxiugen en l'època actual a la Casa Gran, i ens disposaríem a no admetre més que notícies de font directa, segura i oficial, però és el cas que la majoria dels rumors en aquest període del passat episodi municipal de dimissions sortien confirmats.

Per això ahir, a la nit, en ésser rebuts al despatx de l'Alcaldia pel baró de Viver, vam preguntar què hi havia de les quatre dimissions de què parlaven alguns diaris.

L'alcalde ens contestà que no en sabia res.

—Ja els he dit—afegí—que no facin cas de rumors.

La nostra conversa amb el baró de Viver fou interrompuda per l'arribada del senyor Nualart, acompanyat d'un altre senyor, al qual no teníem el gust de conèixer, i que ens fou presentat pel senyor alcalde. Era el nou tinent d'alcalde senyor Llansó i Figueras.

—Per això venia, precisament.

I aquestes paraules, el senyor Llansó i Figueras, que dit sigui de pas, fa cara d'ésser un bon noi, les pronuncià amb un pesat una mica estrany, mig seriós, mig irònic i mig sorprès.

Nosaltres, Déu ens perdoni, no volem pas que el senyor baró de Viver ens pugui dir que fem còrrer rumors amb fals sonament, però si ens permetes de desitjar, amb la més efusiva de les cordialitats, que la visita del senyor Llansó no tingui cap conseqüència.

No som malspensats, però sentim que dels nous tinentes d'alcalde el senyor Llansó fes figa.

LA NOVA MANCOMUNITAT

EL SENYOR SALA AHIR MARXA A MADRID

Ahí, amb l'expressió, complint rigorosament el pla que s'ha traçat, el senyor Sala va emprendre el viatge cap a Madrid.

Segons ens digué en l'entrevista celebrada al migdia, proposa estar-hi uns vuit dies; és clar que si el marqués d'Estella tornés del Marroc, el senyor Sala, que és un home molt atent i complent, l'esperaria, encara que hagués d'aferrar l'estada a Madrid. En cas contrari, pensa venir a mitjans de la propera setmana, després de conferenciar amb els generals Martínez Anido i Magaz.

El president no pogué pas, com és natural, avançar-nos una impressió del resultat del viatge, entre altres raons perquè la impressió són els del diputat els qui han de donar-la. El senyor Sala, però, en el seu optimisme, confia veure, ja que després del "no puc, ni vull, ni deo" ha tingut ocasió de canviar el programa, i a més es deia delegacions, es parlarà de simplifications.

En tot cas, són molts els que no dubten que després de la tornada del senyor Sala, el problema de l'existència de la Mancomunitat s'haurà simplificat totalment.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

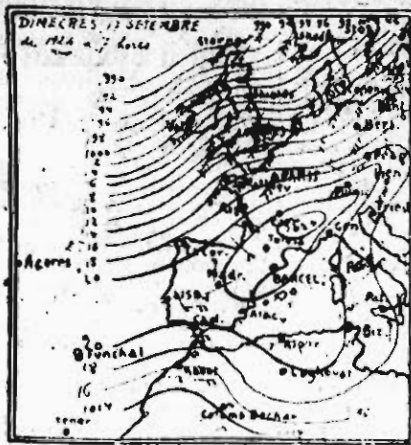
Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

SERVEI METEOROLÓGIC DE CATALUNYA

Dià 17 de setembre de 1924

1. SITUACIÓ ATMOSFERICA GENERAL A LES 8 DEL MATÍ. (Observacions d'Europa, Nord d'Àfrica i Atlàntica, rebudes per telegrafia sense fils). Ha millorat notablement el temps a la Península Ibèrica, doncs el cel és gairebé seré a tot arreu. En canvi persisteixen els temporals i pluges a les Illes Britàniques i al nord de França, degut a la forta borrasca que es troba situada al nord d'Europa.

2. ESTAT DEL TEMPS A CATALUNYA, A LES 8 DEL MATÍ. (Observacions de la Xarxa meteorològica catalana, comunicades per telèfon): El bon temps és general a Catalunya, amb alguns núvols sense importància a Tarragona i a la regió costera. La temperatura màxima ha estat de 29 graus a Flix i la mínima a Puigcerdà de 7.

3. VENTS SUPERIORS, A BARCELONA. (Sonidages de l'atmósfera des de 1 a 8):
Altitud, en metres: 250, 500, 1000, 2000, 3000, 5000, 7000, 10000.
Velocitat en metres per segon: 7, SW, WNW, WNW, NNW, WNW, ENE, ENE.
Direcció: SSW, 7, 7, 1, 3, 5, 5, 6.

OBSERVATORI METEOROLÓGIC DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Hores d'observació: 7, 13 i 18 hores

Baròmetre a zero i al nivell de la mar: 766,1, 765,2, 764,8. — Termòmetre sec: 23,3, 26,0, 23,2. — Termòmetre humit: 20,3, 22,8, 21,7. — Humitat (centèsimes de saturació): 74, 75, 87. — Direcció del vent: NNW, SW, SW. — Velocitat del vent en metres per segon: 1, 6, 4. — Estat del cel: quasi seré, núvols. — Classe de núvols: cumulus, cirrus; cumulus, cirrus.
Temperatures extremes a l'ombra
Màxima: 26,3. — Mínima: 19,0. — Mínima arran de terra: 18,0. — Oscil·lació termomètrica: 7,3. — Temperatura mitja: 22,6. — Precipitació aigua, des de les 7 hores del dia anterior a les 7 hores del dia de la data: 0,0 mil·límetres. — Recorregut del vent en igual temps: 70 quilòmetres.

Barcelona. Compartí el Consell la satisfacció de la presidència per l'honor tributat al company, i el senyor baró de Viver agrai aquestes mostres d'amistat, oferint continuar cooperant a l'obra de la Mancomunitat, malgrat la renúncia que presentà dels càrrecs de conseller i vice-president, i que el Consell ha acceptat, obligat, naturalment, per les circumstàncies.

Fou nomenat conseller adjunt de la Mancomunitat el senyor Josep M. Milà i Camps, designant-lo per vot unànim el Consell per al càrrec de vice-president, vacant per la renúncia del senyor baró de Viver.

Prengué possessió del càrrec el senyor Milà i Camps, saludant-lo amb agraïment i motiu la presidència i agraïment les seves qualitats i merèits, paraules i afectes als quals respongué aquell oferint la seva més lleial cooperació als fins que estan confiats a la Mancomunitat.

El conseller senyor Alegre manifestà que li havia causat fàstiga l'impressió el càrrec de la Mancomunitat, però que després de la seva tornada a Madrid, en el seu optimisme, confia veure, ja que després del "no puc, ni vull, ni deo" ha tingut ocasió de canviar el programa, i a més es deia delegacions, es parlarà de simplifications.

En tot cas, són molts els que no dubten que després de la tornada del senyor Sala, el problema de l'existència de la Mancomunitat s'haurà simplificat totalment.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Acompanyava el senyor Sala, però hi havia els generals Barre i Llorens i el nou alcalde, alguns regidors i diputats (entre ells el senyor Torres) i als secretaris particulars del senyor Sala.

Camí de Villet a la carretera de Sant Martí de Maldà a Guimerà.

Camí veïnal de Castellat de Noya a la Pobla de Lillet.

Camí de Sant Salvador de Guardiola a la carretera del Bruch a Manresa.

Camí veïnal d'Argensola a la carretera de Madrid a França per la Jusquera.

Camí veïnal de Sora al Brull.

Designació de senyors diputats per assistir a les següents subhastes:

Dià 22, a les onze del matí: Reparació del camí de Berga a Llíria, tres segon, senyor Emili Juncadella.

Dià 22, a les onze del matí: Acopis de grava per a la construcció de l'aliment del camí veïnal de Ganyà a Begas, quilòmetres 1 a 14, senyor Emili Juncadella.

Dià 22, a les onze del matí: Simultàniament a Barcelona i Lleida: Obres del pont damunt del riu Segre a Alàs, senyors Emili Juncadella i Castimir Sureda, respectivament.

Dià 23, a les onze del matí: Acopis de grava per a la reparació de l'aliment del camí veïnal de la carretera de Tarragona a Barcelona a Corbera de Llobregat i ramal a Casa Rog.

Santificació la inauguració del servei a la línia telegràfica Aeria-Pauls, que quedarà acabada el dià 20 del corrent.

El conseller senyor Bufarull donà compte de l'estat de l'edifici tífic en algunes poblacions de Catalunya, i dels actius i eficients treballs fets per les brigades sanitàries de la Mancomunitat per combatre-la.

Donà compte també el senyor Bufarull d'haver assistit a l'atorgació de l'escritura de cessió feta per la Mancomunitat del local on s'instal·larà el Dispensari Antituberculós.

S'acordà cursar a la secretaria de Governació la petició de la Casa de Caritat, perquè s'extinguís de subhasta l'adquisició de quèvolts per als establiments de Beneficència.

S'acordà la realització d'obres i instal·lació d'aparells sanitaris als establiments de Beneficència de Girona (Casa de Misericòrdia).

Transmís el Consell diferents expedients incoats per a la concessió d'afillaments.

Els viatjants de comerç contra un impost injust

El Gremi de Viatjants i Corredors ens prega de fer constar la satisfacció que li ha causat l'energia i molt digno comportament dels seus companys que van retirar-se de la plaça de Figueras alguns de pagar l'impost tributat aprovat per l'Ajuntament i prestat per la Unió Gremial de Femenina població.

Inversió de pedra per reparar l'aliment dels quilòmetres 3050 a 3445 de la primera secció de la carretera de Cornellà a Figueras de Tordera.

Reparació i apisonat per regularitzar la superfície de l'aliment en els quilòmetres 8 a 19 de la carretera de Sant Boi de Llobregat a La Llacuna.

Aprovació dels plecs de condicions facultatives, particulars i econòmiques corresponents a les subhastes acordades en les darreres reunions del Consell.

Aloquintat del km. 1, km. 1 de la carretera de Rens a Almorat per Castellví.

Camí de Rocafort a la carretera de Sant Martí de Maldà a Guimerà.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència per l'interès de la salut pública i comercial d'aquesta ciutat.

El Centre de Viatjants i Representants del Comerç i de la Indústria ha tramès novament telegrames a l'Ajuntament de Figueras i al conseller de Governació reclamant la seva presència

ELS ESPORTS

denem a continuació, els quals ofereixen una garantia per a l'èxit de la mateixa:

Jucat. — President, president de la Secció d'Atletisme de Futbol Club Barcelona, En

Secretari, En Manuél Noguerra.

Comité ténic. — Un représentant de la Federación Catalana d'Atletisme. En Rosend Calvet. En Lluís Bru. En Jaume Vidal. En Lluís Meléndez i en Francesc Masana.

Starter. — En Joan Gamber. Comissari de cursa. — N'Antoni Blasco Cirera.

Cap de controls. — En Josep Maria Gibert.

Cap de l'afitxatge. — En Felip Artaman.

Jutge d'arribada. — N'Ignasi Pons.

MOTORISME
LA PROVA DE REGULARITAT
DEL MOTO CLUB DE CATA-
LUNYA

Els concursants que s'inscrivint en aquesta prova hauran d'efectuar en un punt de l'itinerari el qual es determinarà, el recorregut de mig a un quilòmetre de velocitat que s'indica a continuació:

Velomorts fins a 150 c. c., 40 quilòmetres per hora.

Motocicletes fins a 250 c. c., 50 quilòmetres per hora; fins a 300 c. c., 55 idem id.; fins a 250 c. c., 63 id id.

Idem id.: fins a 350 c. e., 85 id. id.;
fins a 500 c. e., 70 id. id.; fins a 750
c. e., 75 id. id.; superiors a 750 c. e.,
85 id. id.

Sídecars fins a 350 c. e., 45 quilo-
metres per hora; fins a 500 c. e., 55
idem id.; fins a 600 c. e., 60 id. id.;
fins a 750 c. e., 65 id. id.; superiors a
750 c. e., 75 id. id.

Autocicles fins a 750 c. e., 55 quilo-
metres per hora; superiors a 750 c. e.,
i fins a 1.100 c. e., 60 id. id.

L'incompliment d'aquesta disposició
serà penalitzat per a tots els concar-
sants.

COPA NACIONAL PIRELLI
F. C. Barcelona
CONTRA
Torino F. C.
— Día 24, a las cinco —

Del Municipi

CONCERT DE LA BANDA MUNICIPAL

La Banda Municipal dirigida per mestre J. Ramon de Griegon, donarà un concert a la Plaça del Rei avui, dijous, a un quart d'onze en la nit executant el següent programa:

Primera part. — "Flauta màgica", obertura, Mozart; "Marxa heroica", Saint Saens;

Segona part. — "Tassarra".
Molera: "Scherzo". Lamote de
Gagnon: "Dances de Salomé".
Strauss: "Tannhauser", Oberfu-
ra. Wagner.

No s'excutirà cap obra fora
de programa.

MULTIES

L'Alfaldia, a proposta del fi-
nament d'alcaldable delegat de
provements, ha imposat una multa
de 50 pessetas a Isidre Puig

cessionari del Hoc 124 del
mercat de Sant Antoni, per des-
comis d'un tros de carni que n'e-
reem a les degudes condicions
higieniques per al consum púb-
lic, i més altra d'igual quan-
titat a Para Font, del Hoc 10,
del mercat de la Concepció, per
irregularitats en el pes, adver-
tint-hi que en cas de reinciden-
cia li serà tancat el Hoc.

LONA

que desitgin concórrer per-
sonal extraordinària que se-
l dissabte que ve, dia 20
a l'Oficina de Títols de la
esta ciutat, o a la Societat

e, segons l'anunci publicat
de facilitar l'assistència a
per nos, com a ténders

Alfred Fuater

PÀGINA AGRÍCOLA

Núm. 55

LA QUINZENA

El famós projecte de crèdit agrícola que havíem perdut de vista, ha estat trobat. Un comunicat oficial ens assabenta que el Directori, després de detingut examen, l'ha tornat al ministre de Foment, general Vives, el qual, també després d'un examen detingut, l'ha passat a la comissió que el formula, amb algunes esmenes que no el modifiquen essencialment.

Celebrem amb joia el retrobament i constatem amb satisfacció les poques variacions. Així: vol dir que el projecte, encara que lentament, va fent el seu camí, i que els estudis recents que hi han fet el Directori i el Ministre de Foment no retardaran la seva aplicació.

Un comentari posterior aplicat pels diaris, dona a conèixer alguns aspectes del projecte. Encara que no massa clars, hom arriba a comprendre qualque cosa, per exemple, que les associacions agrícoles hauran de contribuir a la formació del capital del Banc amb cent mil pessetes cadascuna.

Aquesta condició ens sembla un xic exagerada. Seran ben poques les associacions que disposin d'un capital tan important. El preu del vi i de l'oli en els últims anys no ha estat pas gaire bo perquè els sindicats hagin pogut treure's de sobre les càrregues enormes que els ofeguen. Hauran de fer un préstec per poder contribuir a la formació del capital del Banc?

Així serà obrir un forat per tapar-ne un altre, i no creiem que siguin gaires les associacions disposades a fer-ho, cosa tanmateix molt natural i molt lloable. Si tot el projecte és com aquest bol de mostra, no esperem d'ell sinó beneficis ben menuts. Tant les reunions, tant les discussions, tant els estudis, hauran donat un fruit esquitigat dels antics governs d'infernalment.

Però no: no autènticament altres comentaris fins a conèixer bé tot el projecte. Podria ésser que, malgrat les notícies dels diaris, fos una cosa perfecta i regeneradora, i aleshores hom tindria raó de lamentar la nostra precipitació.

Som ja a la política de taxes. L'oli ha estat taxat i el blat intervingut, co que fa pensar que aviat també serà taxat. És aquesta una cosa que no sabem comprendre. Per què s'intervenien els productes agrícoles i no els industrials? Que no són de primera necessitat, per exemple, les sabates i els vestits?

Problema agrícola - ramader

NECESSITAT D'UNA FRANQUICIA ARANZELARIA EN LA IMPORTACIÓ DE CEREALS

Molt s'ha parlat de la conveniència de mantenir una protecció aranzelaria que afavoreixi a l'agricultura i a la ramaderia. Creiem, però, que no sempre s'ha parlat sincerament d'aquest important problema, que tant afecta l'economia del país. I allò on amb menys claredat i sinceritat s'han exposat els criteris ha estat en l'èbre. Per dir-ho més clar, els agricultors castellans, tant en llurs exposicions als governs com en les campanyes de propaganda, han substituït sempre l'expressió "interès de classe" per la de "economia nacional".

D'aquest problema n'han fet els governs d'Espanya una política electoral. Una política política electoral, tanmateix, ben funesta per a l'economia del país. Creiem en la conveniència i actualitat de fer-ne una exposició i uns comentaris, però ara com ara hi renunciem, car segurament no arribarien als nostres lectors. Hi ha gent tan susceptible...

Només recordarem la darrera exposició dels fabricants de farines del litoral prop del Directori militar, donant una solució, al nostre entendre molt encertada, al problema del blat i a la crisi farinera. Resultat? Nil fins avui, i sense cap esperança per a l'esdevenidor...

Avui només tractarem del caire més viu i actual del problema, que requereix una immediata solució: El sector "agrícola-ramader".

La collita dels grans i cereals per al nodriment del bestiar ha estat dolenta aquest any arran de la Península. L'encariment de preus ha vingut immediatament, arribant a desorientar i a espaventar tothom. Ningú no podia preveure una pujada tan extraordinària, i qui sap si d'això en té la culpa la manca d'una estadística veritable i oportuna, no ja tan sols de l'extensió de la sembra, sinó també del resultat probable i positiu de les collites, tal com ve fent-se en tots els Estats en la producció agrícola és important. Vegi's, sinó, les estadístiques de l'Argentina, Estats Units, Rússia, etc.

Ben mirat, és molt més just de taxar els productes industrials que no els agrícoles, car han sofert, d'ençà de la guerra, un augment molt més notable.

La política que hom segueix amb l'oli està causant danys que potser seran irreparables. L'exportació, malgrat els sobrats, va disminuint d'una manera sensible. Són ja deu o dotze les cases exportadores espanyoles que han emigrat, és a dir, que fan l'exportació des d'altres països de la Mediterrània.

Per sort, sembla que el Directori s'ha adonat del mal que fan totes aquestes disposicions restrictives de la llibertat de comerç, i ha convocat per al 10 de novembre vinent una reunió per tractar dels problemes que es refereixen a la distribució interior de l'oli i a la seva exportació. Veurem què en sortirà d'aquesta reunió. Nosaltres voldríem que la major llibertat al comerç és així el que han fet tots els països europeus un cop acabada la guerra, i han obtingut resultats ben superiors als assolits a Espanya on la política d'intervenció no ha cessat encara. L'exemple d'Itàlia és ben ensenyador, i mereixeria ésser imitat. Els beneficis de la imitació ens compensarien, en part almenys, dels danys d'altres imitacions.

Ha estat establert, finalment, el nou règim d'alcohol.

L'article primer estableix que l'alcohol industrial no es podrà emprar per a l'encapçalament dels vins quan la collita de vi sigui superior als 21 milions d'hectòlitres i hi hagi en existència, almenys, la cinquena part de l'alcohol vinic necessari per a la indústria enològica. Aquesta prohibició cessarà quan el preu de l'alcohol vinic excedeixi de 254 pessetes hectòlitre, comprés l'impost actual.

La producció de vi a Espanya pot considerar-se sempre superior a 21 milions d'hectòlitres. Calen anades molt dolentes perquè baixi d'aquesta xifra. Així vol dir, doncs, que tot aquest punt de vista el real decret sobre alcohol representa una garantia. Solament quan hi hagi poc vi, és a dir, quan vagi curt, serà permès l'ús de l'alcohol industrial. En anys de vi harat, així és, normals o de sobre-producció, serà permès solament el vinic.

Veurem, però, si en la pràctica el real decret dona els resultats que els viticultors n'esperen.

Cam

ritimo han pogut conquerir mercats perillants a altres ports peninsulars. Direm més. La ramaderia gallega i castellana podrien resultar perjudicades si novament s'acordés tal injusta concessió i sempre que vingués una baixa en el preu del moreno, car posseïent aquells comerciants un estoc amb excreix superior a les necessitats d'aquella regió, difícilment es decidirien a compar-ne novament, encara que fos a preus barats.

Fóra injusta i perfidiosa una tornada als mals vells. I ho seria, un mal vell, i altament perjudicial a la ramaderia peninsular, que de concedir franquícies aranzelàries per al moreno i altres grans, s'autoritza una major quantitat a importar pel Nord que per la Mediterrània i ports de l'Atlàntic (Cádiz, Sevilla i Huelva), car és fàcil demostrar que els ports mediterranis i atlàntics importen anualment una quantitat enorme, molt més grossa que els del Nord de la Península.

De no venir aquesta franquícia, o, si més no, una reducció en els aranzels, vindrà llavors inevitablement una pujada en el preu de les carns. Creiem que un Govern que tant s'ha manifestat disposat a sacrificar-ho tot pel bé de l'economia nacional, donarà la deguda atenció a la solució d'aquest problema que, segons com fos, bé podria produir una forta crisi a la ramaderia peninsular. Dubtem també que resti impassible preveure l'encariment de les subsistències.

L'agricultura peninsular no pot perjudicar-se amb la solució proposada, ni en el sector vinícola, car la fabricació dels alcoholis seguiria pagant l'aranzel vigent.

Una observació encara: En la solució cal imprimir-li molta activitat, bona voluntat, i... poca dinheira...

Salvador Albaladejo i Sardà

El cost de la vinificació

D'unes notes que tenim n'extreiem les següents dades que creiem han d'interessar, no solament als Cellers cooperatius.

El dia... van entrar al Celler cooperatiu 155.019 quilos de verema que van ésser minuts, desarrapats i premsats per dues premses contínues que van treballar 16 hores i mitja cada una, més altres set hores una d'elles, o sigui un total de 40 hores una sola premsa, suposant que solament s'hagués disposat d'una. Així representava un promedi de 3.308,72 quilos per hora i màquina, i considerant la jornada de 12 hores (i treball altern per als homes), resulta que cada màquina ha premsat 40.784,64 quilos de raïms, donant un rendiment mig de 254,08 cistres de vi (309 hectolitres aproximadament).

Despeses.—Les notes de referència són d'alguns anys enrera, i, per tant, cal augmentar-les per ajustar-les als preus d'ara.

Durant la temporada es van tractar 1.841.771 quilos de verema, havent consumit, durant l'anyada, entre premses, trepitjadors i bombes, 3.691 kilovat, els quals, al preu de 0,15 pessetes van valer 553,65 pessetes, o sigui 0,30 pessetes per cada 100 quilos de verema.

Jornals.—Durant l'elaboració, el Sindicat emprava dues brigades que treballaven alternativament quatre hores i mitja cada una i distribuïdes en aquesta forma: un pesador, un per graduar el most, quatre a la descàrrega, quatre a les tramues per donar la pasta a les premses; tres joves per netejar la grassa de la verema que es posa als coladors, dos homes per practicar el deberratge, sulfatar, etc., i un cap de colla.

Es va treballar vint dies, durant nou dels quals actuava una sola brigada, i la resta, o sigui onze dies, les dues; la despesa total fou de 1.470 pessetes, pagant a 5 pessetes els homes i a 2,50 els nois.

Cal alegir una gratificació per confecció de comptes, despeses generals, productes enològics, trasllats i altres que, sense comptar ports de sortida del vi, poden calcular-se en unes 2.000 pessetes.

De manera que, en conjunt, tindrem: Electricitat, 553,65.

Jornals d'elaboració, 1.470.

Gratificació, productes enològics, etc., 2.000. — Total, 4.023,65.

O sigui uns vint-i-dos cistins i mig de despesa per cent kilògrams de verema.

Si, sense fer un esforç de càlcul i deixant-ho per a qui interessa especialment considerar que aquestes quantitats que es refereixen a les despeses, avui han duplicat, trobarem que s'obtenen 100 kilògrams de verema elaborada, és a dir, convertida en vi, amb quaranta cinc cistins.

Val a dir, però, que tant els treballs d'elaboració en si, com la distribució i cura del personal, anaven a càrrec d'una persona de gran voluntat i intel·ligència per a aquestes coses i que l'amor que ha tingut al seu Sindicat ha fet duplicar les energies seves i de la gent a les seves ordres.

Tindrem crèdit quan voldrem

Mr. Semichon, l'eminent publicista agrari, va publicar, fa algun temps, uns meravellosos articles sobre el "Crèdit agrícola", aplicat d'una manera especial al vinyater; aquests articles venen a dir el següent:

Tal com està avui establert — diu — el crèdit bancari en el que es refereix a l'agricultor i al comerciant veiem cada any que, mentre la riquesa representada pels fruits de la terra es troba en mans dels pagès (del vinyater en el seu cas), que l'ha produïda, no se li concedeix cap valor i difícilment podrà trobar amb la seva garantia unes poques pessetes. Però així que aquesta, per venda, passa a mans del comerciant, tot i tenint el mateix valor, aleshores aquest darrer troba immediatament el crèdit que necessita, amb la garantia, si cal, d'aquell mateix fruit que el dia abans no es considerava com element capaç de crèdit.

Hi ha dret a que les banques tractin així els vinyaters?

D'on procedeixen aquells diners que amb tantíssima facilitat passen a les mans del col·lector quan aquest els sol·licita? Fixem-nos-hi bé, i veurem com el vinyater per cent almenys ve dels vinyaters mateixos.

De manera — ve a dir — que si seguint els consells dels nostres avis abans el vinyater procurava, per anar bé, tenir una collita al celler, una altra al cep i una altra a la calaixera, avui hi hem perdut sens dubte, car no tenim ja aquesta calaixera o, si la conservem encara, més o menys plena, els bancs, el nostre Banc, en té la clau.

Per això veiem com arreu sorgeixen Bancs o Banquets, no o menys autèntics, i com tothom emet títols per a qualsevol empresa industrial, a l'objecte d'arrencar-nos els estalvis.

Arabé: no seria millor que en lloc de tenir els capitals i els petits estalvis emprats en aquesta forma, hi haguessin una intel·ligència entre tots a l'objecte d'ajuntar-les en un Banc comú?

Aquest Banc podria ésser de vinyaters, de pagessos en general, o bé d'altres col·lectors, i l'objecte d'aquest sol·licitat seria el de fer crèdit existent, etc., etc.

Seguidament, i donant la cosa ja com a feta, passa a explicar, en un sisena paràgraf, i en la forma de tot allò que podria fer-se, amb tota mena de detalls.

Així que explica Mr. Semichon referent a la seva opinió, eminentment vinyatera, la perfecta aplicació a tot la terra de Catalunya, on, salvant rares excepcions, els estalvis de l'agricultura no van a parar pas a les nombroses caixes rurals existents, sinó a la banca, ja sigui en concepte de dipòsit en efectiu o de paper prèviament adquirit, o a altres establiments en qualsevol forma de paper.

Si ha parlat molt del crèdit agrari, i s'han projectat formes per poder obtenir-lo, se n'han preocupat entitats i persones prestigioses, però el fet és que el crèdit, tal com ha d'ésser i amb l'extensió que hauria de tenir, no existeix encara.

Tenim, a la immensa majoria de caixes rurals que no poden atendre les demandes dels seus socis, sindicats que estan continuament penjats, altres que deuen la major part dels seus edificis, i finalment hi ha dotzenes de pobles que bastarien el seu celler, el seu molí d'oli o una altra fabrica, i han d'estar amb els braços creuats, no podent portar a terme les seves iniciatives.

I els diners hi són. L'agricultura mateixa té diners per atendre tot això i molt més, i se li escapen dels dits per manca de bona voluntat i d'una intel·ligència entre tots. Repasem, sinó, els pobles que tenen una caixa rural ben muntada i ben fomentada, i veurem com es confirma el fet que pot atendre "tot" i adonar-li sobren diners. I així que, en general, solament té difusió el petit estalvi, car el gros és invertit en valors i dipòsits, en coses que cap favor faran mai al poble.

Cal, doncs, que el vinyater, que el pagès en general, es doni compte d'això, i que les caixes rurals, per la seva part, es preocupin un xic més de propagar la seva eficàcia i la necessitat que tenen de rebre en dipòsit els cabals amb els quals segurament aniran a eixugar la necessitat d'altres.

Josep M. Rondó

La fermentació del vi

Per fer bon vi no calen grans coneixements; n'hi ha prou, podríem dir, amb molta neteja i amb qualque noïcions ben fàcils d'aprendre i de recordar.

Les noïcions segurament més importants es refereixen a la fermentació, de la qual depèn més que d'altres coses la qualitat dels vins. La fermentació és la base per obtenir un vi perfecte, conservable i amb tendència a millora.

Com heu la caça a l'estiu

Un dels primers perills que es presenten és el de les malalties que poden produir els gèrmens nocius que porten els raïms.

En això l'àcid sulfurós juga un gran paper, car té la facultat (emprat en les proporcions degudes) d'impedir o minvar l'acció dels gèrmens dolents, deixant en llibertat per desenvolupar-se els bons.

Però amb l'ús adequat del sofre no n'hi ha prou encara, i caldrà, demés, que el vi fermenti en bones condicions de temperatura, perquè en cas contrari, rebaurà l'acció estirilitzant del sulfurós.

Una temperatura massa baixa entreté el llevat bo i minva la seva vitalitat, co que dificulta la transformació del sucre en alcohol i facilita el desenvolupament dels gèrmens dolents que alteren el vi.

La temperatura baixa és, però, poc comuna a Catalunya, i per això cal no atendre la temperatura alta.

Quan això succeeix, cosa molt freqüent, la fermentació acaba abans de transformar el sucre, i sempre queden uns vins un xic dolços que segurament esdevindran agraos o agridolços si no són d'una alta graduació alcohòlica.

Denés, com que els gèrmens dolents poden treballar a altes temperatures, dominen i produeixen un suc poc o molt florit, de gust de podrit o altres gustos que el deprecien notablement.

En aquests cas, és indispensable de procedir a un rebaitament ràpid de la temperatura; si hom no disposa d'un refrigerant (aparell que haurien de tenir al menys tots els Sindicats que es dediquen a l'elaboració de vins), el refrigerant pot obtenir-se per mitjà del remuntatge.

Pràcticament, i com a norma general, pot dir-se que la temperatura no ha de baixar mai de 32 graus ni passar de 37 a 38 com a màxim.

Un termòmetre, senzillíssim aparell d'un cost molt petit, ens determinarà la temperatura a la qual es troba el most, i ens indicarà quan hem de procedir a la refrigeració.

Donada la importància que així té, els perills a que ens exposem i la facilitat que tenim per dominar-ho, fer vi bo és un deure per a tots.

Hem de pensar que "l'evitar vins dolents i tenir-ne de bons, està, com altres coses, a la nostra mà".

A. Senent

Espigolant

Per convèncer's que les plantes necessiten el contacte de l'aire per germinar, agafarem un dipòsit de vidre en el qual sembrarem algunes llavors de qualsevol cereal i al damunt hi posarem terra d'argila apretada i a sobre de l'argila, un parell de centímetres d'aigua. En l'altre, hi posarem llavors del mateix cereal, però amb terra un xic areosa i l'humiditat humida i sense apretar-la.

Al cap d'alguns dies, si tenen la temperatura suficient (i per això, si l'experiment es fa a l'hivern procurarem posar els pots en una cambra un xic atemperada) podrem observar que els grans del segon pot (terra areosa) germinen normalment, mentre que els del segon estan completament estacionats, o si prova de sortir el gràll al cap d'uns quants dies acabarà per podrir-se.

Aquesta experiència ens ensenya que les plantes, ultra humitat per entendre la pell del gra, necessiten de l'aire perquè la fulla, per petita, per infima que sigui, ha de respirar.

Veus aquí el per què de la necessitat de tenir les terres fongues, cosa que s'aconsegueix per mitjà de llaurades fongues primer i superficials després, les quals faran que no s'evapori la humitat i que la terra estigui en bones condicions per a la germinació.

ELS INCENDIS ALS BOSCOS.

La vigilància dels boscos per evitar els incendis és d'una dificultat ben comprensible.

Als Estats Units ha estat creat un cos i una organització especial, una mena de faristes, situats en llocs elevats que observen les zones boscoses i avisen telefònicament tot just noten quelcom d'anormal.

La necessitat d'evitar els incendis freqüents dels boscos de Provença han suggerit al Govern francès un altre sistema, que consisteix a exercir la vigilància mitjançant dirigibles que volen per la comarca durant les èpoques perilloses.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Per conèixer el sexe dels animals de corral

Pels que no tenen gaire pràctica resulten difícils de distingir, sense vacil·lacions, els signes exteriors que caracteritzen el sexe en els gallinacs. Heu aquí unes quantes dades que poden ajudar força.

Gallines. — A l'edat adulta no hi ha possibilitat de confusions; abans, però, poden presentar-se algunes dificultats sobre tot en les classes que són fruit de repetits encruentaments. Malgrat això, els gallins es distingeixen generalment ben aviat pel desenvolupament de la cresta. Hi ha casos, no obstant, especialment en races asiàtiques, en els quals la cresta roman rudimentària, i aleshores no pot servir per a la identificació del sexe. En tals circumstàncies el millor és agafar l'animal i examinar atentament les plomes de l'esquerra. Si són lluyentes i punxagudes és tracta d'un mascle. Si en canvi presenten amb l'extremitat arrodonida i sense lluyors, es tracta d'una femella. Aquells individus que desenvolupen normalment, poden observar-se ja al tercer mes. De vegades, però, cal esperar un xic més.

Quan les plomes agudes i brillants no es mostren netament al dors, és fàcil de desconfiar les dades el plomatge generalment prop del començament de la cua.

Gall dindi. — El mascle es distingeix per una mena de pinzell de ploms rugosos que porta al pap en les primeres plomes que segueixen a les últimes carunculades del coll. Algunes femelles porten també aquests atributs del mascle, però són rares i l'adquireixen sols al segon any.

El mascle és també caracteritzat pel volum de les caruncles (és a dir, aquells penjolls de carn) que porta al coll i que pot fer canviar de color quan vol, fent-les passar de blanques a blaves, a violetes i a vermelles. La seva cresta, que durant el repòs és encaçada sobre si mateixa i pren forma cònica, s'allarga pendent extraordinàriament quan l'ocell és excitat. Per provocar aquesta excitació n'hi ha prou amb emparar fort o xiular. Les femelles romanen indiferents mentre els mascles tot seguit s'agitaven eríctils.

Anocs. — El sexe dels anocs es distingeix amb facilitat. El mascle no té veu; pot a penes emetre sons completament velats. En canvi la femella dona crits forts. Denés els mascles porten al mig de la cua quatre plomes en forma de rulls, característiques que no tenen pas les femelles. Aquestes dues diferències apuntades es troben sempre.

Guinees. — El sexe es pot reconèixer fàcilment des que han assolit el tamany d'una perdut. En aquesta edat les femelles comencen a erigir amb aquell crit que els és característic i que els mascles no fan mai. Per llançar aquesta veu la femella es manté dreta, immòbil allargant el coll mentre la seva cua toca a terra.

El crit dels mascles és una nota elevada i uniforme. Però poden emetre també un so baix, dolç, modulad que contrasta singularment amb les notes horribles que les femelles emeten a tot pit.

El mascle té la cresta ben definida més acentuada que la femella; les seves papilles són blaves mentre que les de les femelles són vermelles i en el mascle la membrana blanca que vola la testa davalla més cap al coll.

Per últim la femella és més seriosa, mentre el mascle té la facultat de fer el mado aixecant les ales, co que el fa semblar un xic gèperut.

F. Gaymar

Contra les formigues

Es cosa sabuda que les formigues perjudiquen molt els nostres arbres i plantes, fins al punt que quan la invasió és molt important, poden comprometre seriosament la vida dels vegetals.

Per desfer-nos d'aquesta plaga no han faltat al mercat productes que hem emprat amb més o menys èxit; però durant la nostra llarga experiència hem pogut observar que el remei més eficaç i segur, el que millors resultats ens ha donat, consisteix en una petita trampa (diuem-ho així) que impedeix l'ascensió soca amunt. Aquest sistema, naturalment, és aplicable quan hom ha de protegir pocs arbres.

S'agafa un paper fort (l'apergaminat és el millor) i s'enrolla en torn de la soca a uns 30 centímetres de terra, en forma de papirina i lligat per l'extrem superior.

Disposat així veurem que quan les formigues pugen i troben l'obstacle en aquesta forma, procuran sortir-se'n i rares vegades tenen l'instint de segurar l'aparell, sinó que tornen soca avall. Però si es nota que algunes passen, es pot privar-los-hi el pas fent una papirina més grossa.

Si es tem un temps humit o b "trampa" volen que sigui de més radi, s'amba amb el paper fort de manera que s'empipi bé i es deixi assecat abans de fer la papirina.

El temps més a propòsit per començar a muntar les trampes és abans que els arbres brotin i que es veuen les primeres formigues, perquè a aquestes no obren camí, ja sembla que instintivament, quan l'estol creix, les altres no gosin a enfilar-se.

Una cosa així, però feta de nou, és un remei segur contra les rates que pugen als arbres per robar el fruit.

B. Jusafressa

Sofres "Sant Jordi"

SUBLIMAT (flor)
REFINAT

FLORISTELLA
TERROS

CANO

J. Espinós :: Unit 17

dir a fer-ho, fent constar, però, que també era el seu desig donar-ne una ella per la seva part. D'acord amb la genial actriu, van acordar que després de la funció que oferís ella, es faria l'organització per l'empresa, i en la qual Na Margarida Xirgu hi prendrà part, gratuïtament, junt amb els artistes de la companyia del Teatre Català, i per al seu millor fluïment i més gran profit.

L'empresa, doncs, ha organitzat

dir a fer-ho, fent constar, però, que també era el seu desig donar-ne una ella per la seva part. D'acord amb la genial actriu, van acordar que després de la funció que oferís ella, es faria l'organització per l'empresa, i en la qual Na Margarida Xirgu hi prendrà part, gratuïtament, junt amb els artistes de la companyia del Teatre Català, i per al seu millor fluïment i més gran profit.

L'empresa, doncs, ha organitzat

COMPANIA D'ASSEGURANCES CONTRA EL FOC.
 Direcció General per a Espanya: -- Ronda de Sant Pere, 44, primer. -- BARCELONA.

EXTRAORDINARIA VENDA DE TODA CLASSE DE TROSSOS

PREUS SENSE COMPETENCIA

Des del dia 20 d'aquest mes quedarà oberta la Matricula d'inscripció d'11 a 1 i de 5 a 7

.....